

Michael Ende

A sátánármányos
szarászvarázspokoltörpuncspancslóditőböditőka



MÓRA

Michael Ende

A sátnármányos parázsvárászpokolibőgőrpuncslóditőbőditőka

Michael Ende

A sátnármányos párászvarázspokli-
kőrpuncspancslóditőbőitoka

Regina Kehn illusztrációival



Móra Könyvkiadó

A mű az alábbi kiadás alapján készült:
Der satanarchäologischenalkohöllische Wunschpunsch
By Michael Ende (author)
Illustrated by Regina Kehn (Illustrator)
© 2007 by Thienemann in Thienemann-Esslinger Verlag GmbH

Fordította: Lázár Magda

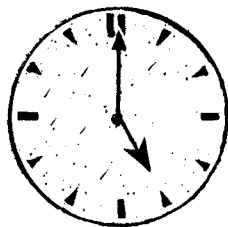
A fedélterv és az illusztráció Regina Kehn munkája

*Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének
vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása,
másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve
a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését,
nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos.*

A kiadó könyveit kedvezménnyel megrendelheti webáruházunkban:

www.mora.hu

Hungarian edition © Móra Könyvkiadó, 2024
Hungarian translation © Lázár Magda, 1993, 2024



Az év utolsó délutánján szokatlanul korán teljesen besötétedett. Az eget koromfekete felhők lepték el, és a Halott parkot órák óta hóvihar tépázta.

A Rémálom-villa belsejében minden mozdulatlan volt, kivéve a nyitott kandallóban zölden lobogó lángnyelvek visszfényét, amelyek kísérteties fénybe vonták a varázslabort.

A kandalló párkánya fölött az ingaóra rekedtes hangon ütni készült. Sajátságos kakukkos óra volt ez, művészien megformált óraműve madárfej helyett sebesült ujjat formázott, erre csapódott rá egy kalapács.

– Au! – mondta az óra. – Au! Au! Au! Au!

Tehát öt óra volt.

Lidérczy Belzebub mágiaügyi titkos tanácsost rendszeren felderítette ez az óraütés, de ezen a szilveszterestén inkább dühös pillantást vetett az órára. Kedvetlen

mozdulattal le is intette, és pipafüstjébe burkolódzott. Gondterhelten, összeráncolt homlokkal meredt maga elé. Tudta, hogy nagyobb kellemetlenségnek néz elébe, még hozzá hamarosan, legkésőbb éjfélkor, az újév beköszöntekor.

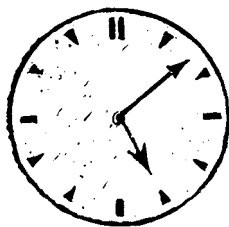
A varázsló öblös füles karosszékből ült, amelyet egy ügyes kezű vámpír barkácsolt jó négyszáz éve koporsódeszkákból. A fotel rémfarkasprém párnázata természetesen az idők folyamán kissé megkopott már. Lidérczy családi örökségéből származott ez a bútor-darab, és a varázsló becsben is tartotta, pedig különben inkább modern nézeteket vallott, és haladt a koral, legalábbis szakmai téren.

Kis halálfej alakú pipát szívott, amelynek zöld üveg-szeme minden pöfékelésnél felizzott. A füstfelhők a levegőben mindenféle különös alakzattá formálódtak: számokat és képleteket, tekergő kígyókat, denevéreket, kísérteteket, de főleg kérdőjeleket ábrázoltak.

Lidérczy Belzebub mélyen felsóhajtott, felállt, és járkálni kezdett laboratóriumában. Kérdőre vonják, ebben bizonyos volt. De kicsoda? És mit hozhat fel a mentségére? És mindenekelőtt: elfogadják-e majd az érvelését?

Magas, csontig aszott alakját dúsan redőzött, méregzöld selyemköntös fedte. (A mágiaügyi titkos tanácsos kedvenc színe a méregzöld volt.) Feje kicsi volt és tar,

és olyan töpörödöttnek tűnt, mint egy aszalt alma. Horgas orrán hatalmas, fekete keretű szemüveg ült. A nagyítólencse vastag, szikrázó üvege természetellenesen felnagyította a szemét. Fülei úgy álltak el a fejétől, mint a lábasfogók, szája pedig olyan keskeny volt, mintha borotvapengével metszették volna az arcába. Mindent egybevetve nem volt éppen az az alkat, aki iránt első látásra bizalmat érzünk. De ez Lidérczyt a legkevésbé sem zavarta; soha életében nem kereste embertársai társaságát. Jobban szeretett magában, rejtőzködve tevékenykedni.



A varázsló hirtelen megállt, és elgondolkozva vakarta meg kopasz feje búbját.

– Legalább a 92. számú elixírnek okvetlenül el kellene még ma készülni – mormogta –, legalább ennek. Hacsak ez az átkozott kandúr nem köp bele megint a levesembe. – A kandallóhoz lépett.

A zöld lángok között, vas háromlábbon üvegedény

állt. Ebben bizonyos, meglehetősen undorító lélötty fortyogott: kátrányfekete volt és ragadós, mint a csiga nyála. Mialatt Lidérczy hegyikristály pálcájával vizsgálódva kavargatta a löttyöt, gondolataiba merülve fülelt az ablakrámákat tépázó hóvihar zúgására és nyögésére.

Sajnos a lélöttynek még jó ideig fortyognia kell, mielőtt készre fő és megfelelően átlényegül.

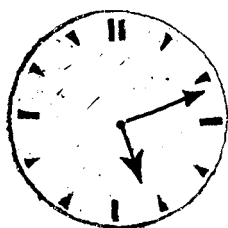
Mihelyt az elixír elkészül, bármilyen ételbe és italba belekeverhető, teljesen íztelen szer lesz. Aki majd ezekből fogyaszt, attól kezdve szilárdan meg lesz győződve, hogy Lidérczy minden terméke az emberiség haladását szolgálja. A varázsló azt tervezte, hogy már röviddel újév után a város valamennyi ABC-áruházában piacra dobja készítményét, melyet ezekben a boltokban „Derekas Diéta” márkaneven árusítanak majd.

De itt még nem tartunk. Ehhez időre van szükség, és éppen ez volt a bökkenő.

A mágiaügyi titkos tanácsos eltette a pipáját, és a félhomályban végigpásztázta tekintetével laboratóriumát. A zöld tűz visszfénye régi és új könyvek hegyeit világította meg. Ezekben halmozódtak azok a képletek és receptek, amelyekre Lidérczynek szüksége volt a kísérleteihez. A terem sötét sarkaiból titokzatos retorták, üvegedények, palackok és spirális csövek kukucskáltak elő, bennük a szivárvány minden színében csil-

logó folyadékok emelkedtek és süllyedtek, csöpögtek és párologtak. Voltak itt még komputerek és elektronikus szerkentyűk is, amelyeken cseppnyi izzók hunyorgtak szüntelenül, vagy amelyek halkan zümmögő és csipogó hangokat hallattak. Az egyik sötét benyílóban hangtalanul és állandóan vörös és kék golyók lebegtek fel-alá, és egy kristálytartóban füst vibrált, időről időre kísértetvirág alakját öltve.

Lidérczy, amint már említettük, nagyon is a modern fejlődés élén járt, sőt bizonyos tekintetben jócskán meg is előzte azt. Csak a határidőkkel volt reménytelenül lemaradva.



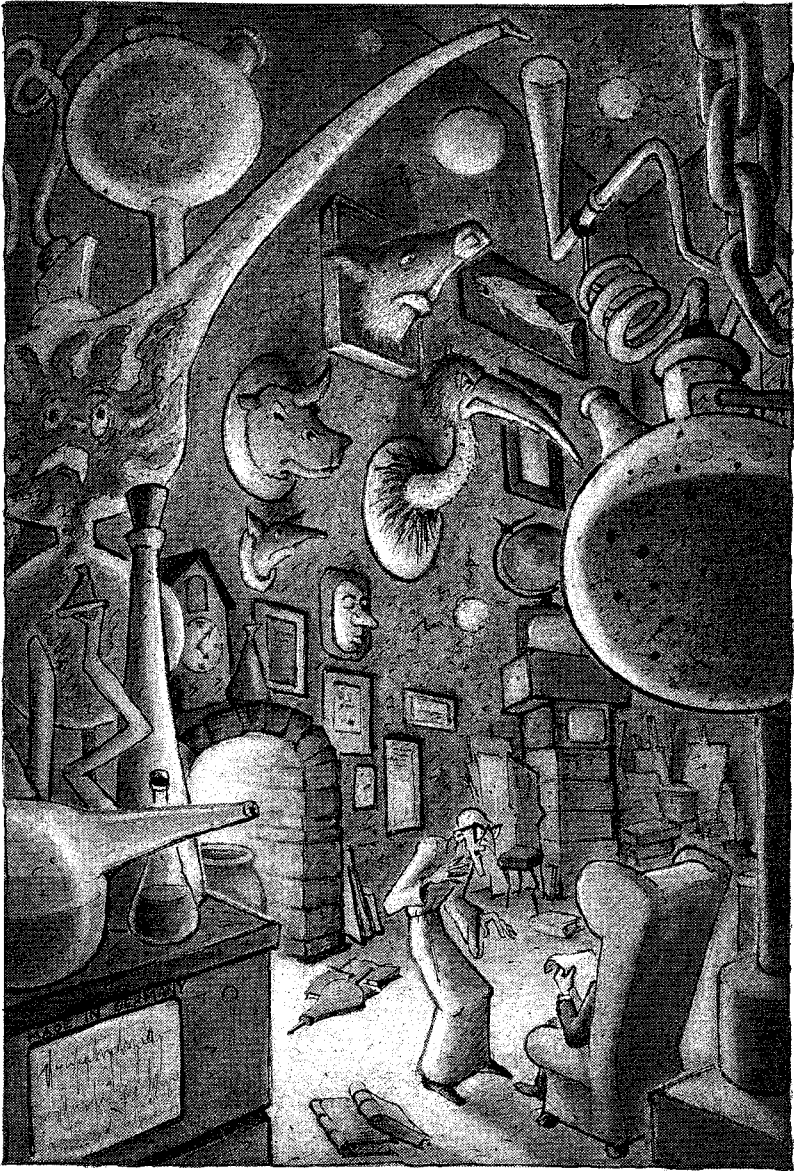
Halk köhécselés rezzentette fel.

Hátrahőkölt.

Valaki ült a nagy, öreg, füles karosszékekben.

– Lám, lám – gondolta –, kezdődik. Csak most tart-sak ki!

A varázslók – különösen a Lidérczy-félék – természetesen megszokták, hogy mindenféle különös lény



jelenik meg náluk, gyakran bejelentés nélkül és hívtalanul is; de ezek rendszerint szellemek, fejükkel a hónuk alatt, vagy háromszemű és hatkezü rémek, vagy tűzokádó sárkányok, vagy más hasonló szörnyszülöttek. A mágiaügyi titkos tanácsos egyáltalán nem rémült volna meg az ilyesmitől. Meghitt viszonyban volt velük, elvégre mindennapos, jobban mondva mindenéjszakás kapcsolatban álltak egymással.

De ez a vendég itt másféle volt. Első látásra olyan normálisnak tűnt, mint akármelyik járókelő, szinte hátborzongatóan normálisnak. És ez billentette ki nyugalmaiból Lidérczyt.

A fickó kifogástalan fekete kabátot viselt, fején fekete keménykalap, kezén fekete kesztyű, térdén pedig fekete irattáskát tartott. Arca teljesen kifejezéstelen volt, csak nagyon sápadt, szinte fehér. Színtelen szeme kissé kidülledt, mereven, pislantás nélkül bámult. Nem volt szemhéja.

Lidérczy nekilódult, és a vendég elé lépett.

– Kicsoda maga? Mit akar itt?

A másik nem sietett a válasszal. Hideg, komor tekintettel bámulta egy ideig a vele szemben állót, mielőtt fakó hangján visszakérdezett:

– Doktor Lidérczy Belzebub mágiaügyi titkos tanácsos professzor úrhoz van szerencsém?

– Személyesen. Na. És?

– Kegyeskedjék megengedni, hogy bemutatkozzam.
A vendég, anélkül, hogy felkelt volna a székből, kisé megemelte a kalapját; sima, fehér koponyáján két kicsi, vöröses dudor vált láthatóvá, gennyes pattanásra emlékeztető.

– A nevem Átkos. Átkos Ákos, engedelmével.

A varázsló szilárdan eltökélte, hogy nem hagyja befolyásolni magát.

– És mi joga háborgat?

– Ó – mondta Átkos úr, de el nem mosolyodott –, ha megengedi, hogy megjegyzzem, uram, ezt az ostoba kérdést éppen önnek nem kellene feltennie.

Lidérczy hangos reccsenésekkel tördelte a kezét.

– Csak nem *onnét* jön?...

– Úgy van, ahogy mondja – hagyta helyben a férfi –, *onnét*.

Eközben hüvelykujjával lefelé bökött.

Lidérczy szárazon nyelt egyet, és hallgatott.

A másik folytatta:

– Ópokoli kegyetlenségének, az ön nagyra becsült örördögének személyes megbízásából jövök.

A varázsló megpróbált boldog mosolyt mímelni, de a fogai mintha összetapadtak volna hirtelen. Csak nagy üggyel-bajjal nyögte ki:

– Micsoda megtiszteltetés!

– Bizony az, uram! – felelte a vendég. – Magától

a legmélyebb sötétség miniszterétől jöttem, Belzebub őkegyetlenségétől, akinek ön méltatlan druszája. Csekélységem csupán legalsó kategóriabéli szerepet tölt be a nagy gépezetben. Ha őkegyetlensége megelégedésére teljesítem megbízásom, remélhetem, hogy hamarosan előléptetnek, esetleg önálló hatáskörrel felruházott kínzószellemmé.

– Gratulálok, Átkos úr! – hebegte Lidérczy. – És miben áll a megbízatása? – Arca most kicsit elzöldült.

– Kizárólag hivatalos minőségben vagyok itt – magyarázta Átkos úr –, úgyszólván végrehajtóként.

A varázsló kénytelen volt a torkát köszörülni, hangja rekedten szólt.

– De a világegyetem valamennyi fekete lyukára kérem, mit keres nálam? Csak nem foglalni akar? Ez valami tévedés lesz.

– Meglátjuk – vélte Átkos úr.

Fekete irattáskájából aktát vett elő, és Lidérczy elé tartotta.

– Ezt a szerződést kétségtelenül ismeri, tisztelt mágiaügyi tanácsos uram. Személyesen kötötte annak idején a főnökömmel, és saját kezűleg írta alá. Jelen megállapodás értelmében örördöge önt erre az évszázadra rendkívüli hatalommal ruházta fel a természet egésze, továbbá embertársai fölött. Másfelől azonban a szerződés kiköti, hogy uraságod kötelezi magát minden év

végéig tíz állatfajta kiirtására, történjék ez közvetlenül vagy közvetve, legyenek azok lepkék, halak vagy emlősök, továbbá öt folyó vagy egyazon folyó ötszöri megmérgezésére, továbbiakban vállalta legalább tízezer fa kipusztítását, és a többi, és a többi... Rátérve az utolsó pontokra: évente legalább egy olyan járványt szabadít a világra, amelybe ember vagy állat, vagy ember és állat belepusztul. És végezetül: úgy alakítja hazája éghajlatát, hogy az évszakok összekavarodjanak, és vagy aszály, vagy árvíz pusztítson. Ön ezeket a kötelezettségeit a múlt évben csak felerészben teljesítette, tisztelt uram. Ezt főnököm igen-igen sajnálatosnak tartja. Csaknem azt mondanám: neheztel önre. Tudja, mit jelent ez őkegyetlenségénél. Akart talán valamit válaszolni?

Lidérczy, aki már többször megpróbált a vendég szavába vágni, most kifakadt:

– Hiszen az óévnek még nincs vége! A kengőzös mindenségit, még csak szilveszter délutánja van. Éjfélig van még időm!

Átkos úr döbbsen meredt rá.

– Kétségtelenül, és azt gondolja... – gyors pillantást vetett a faliórára –, hogy a hátralévő rövid időben mindezt be tudja pótolni, uram? Valóban?

– Természetesen! – ugatta rekedten Lidérczy. Aztán hirtelen lehorgasztotta a fejét, és csüggedten motyogta: – Nem, ez lehetetlen!

A vendég felállt, és a kandallóhoz közeli fal elé lépett, ahol a mágiaügyi titkos tanácsos különféle címeiről tanúskodó oklevelek függtek csinosan bekeretezve. Mint a hozzá hasonlók általában, Lidérczy is roppant nagy súlyt helyezett az ilyesmire. Az egyik oklevélen például ez állt: – MASZK – (Mágusakadémikusok Szűkkörű Klubja), a másikon: – Cr. h. c. – (Doctor horroris causa), és egy harmadikon: – Az alkalmazott infámia, avagy a becstelenség magántanára –, és végül: – Állandó belépésre jogosító engedély a Boszorkányszombatra! –, és sok hasonló.

– Ide figyeljen! – mondta Lidérczy. – Beszéljünk értelmesen. Igazán nem a rosszakaratomon múltott, abból aztán bőven van, higgye el.

– Igazán? – kérdezte Átkos úr.

A varázsló zsebkendővel szárogatta tar feje búbjáról a hideg verítéket.

– Mindezt, amilyen gyorsan csak lehet, bepótolom. Ebben bizonyos lehet őkegyetlensége. Kérem, mondja ezt meg neki.

– Bepótolja? – kérdezte Átkos úr.

– Azt a fűzfán füttyülőjét! – rikkantotta Lidérczy. – Értse meg, hogy olyan körülmények léptek fel, amelyek lehetetlenné tették, hogy vállalt kötelezettségemet határidőre teljesítsem. Csak egy kis haladékot kérek, és minden rendben lesz!

– Körülmények? – ismételte Átkos úr, miközben továbbra is különösebb érdeklődés nélkül tanulmányozta az okleveleket. – Miféle körülmények?

A varázsló közvetlenül a végrehajtó mögé lépett, és a fekete keménykalaphoz intézte szavait.

– Bizonyára ön is tudja, mi mindent vittem véghez az elmúlt években. Jóval többet vállalt kötelezettségeimnél.

Átkos úr megfordult, és üveges tekintetét Lidérczy ábrázatára vetette.

– Mondjuk, kielégítő volt. Éppenhogy, csak-csak.

A mágiaügyi titkos tanácsos rémületében egyre beszédesebb lett, végül még el is szólta magát:

– Úgy nem lehet megsemmisítő háborút folytatni, hogy az ellenség előbb-utóbb észre ne vegye. Éppen rendkívüli teljesítményeim következtében a természet most már védekezni kezd. Felkészül az ellencsapásra, csak azt nem tudja még pontosan, ki ellen. Elsőnek az elemek szellemei lázadtak fel természetesen, a gnómok, törpék, najádok és szirének, hiszen ők a legravaszabbak. Óriási erőfeszítembe és sok időmbe telt, hogy elfogjam és ártalmatlanná tegyem azokat, akik rájöttek velünk kapcsolatban valamire, és veszélyt jelentettek volna a terveinkre. Megsemmisíteni sajnos nem lehet őket, hiszen halhatatlanok, de bezártam és

varázserőmmel teljesen megbénítottam a legtöbbet. Egyébként igazán szemrevaló gyűjtemény – odakinn, a folyosón, ha személyesen akar meggyőződni róla, Káros uram...

– Átkos – mondta a vendég anélkül, hogy az invitálásnak eleget tett volna.

– Hogyan? Jaj, persze, Átkos úr, természetesen. Bocssásson meg, kérem. – A varázsló ideges heherészésben tört ki.

– A többi elemi szellem megrémült, és a világ legtávolabbi zugaiba vonult vissza. Ezekről tehát megszabadultunk.

De időközben már az állatok is gyanút fogtak. Összehívták az Állatok Nagytanácsát, az pedig elhatározta, hogy minden égtáj felé titkos megfigyelőket küld ki, hogy kikémleljék, honnét ered ez a sok természeti csapás. És, sajnos, az én házamban is van egy ilyen kém, körülbelül egy éve. Egy kis kandúr az illető. Szerencsére nem valami lángész. Most éppen alszik, ha megóhajtaná tekinteni. Egyébként nagyon sokat alszik, és nem csak a természete diktálja ezt.

A varázsló kacsintott.

– Gondoskodtam róla, hogy semmit ne vegyen észre valódi tevékenységemből. Azt sem tudja, hogy tudom, miért van itt. Hájasra hizlaltam és elkényeztet-

tem, ezért nagy állatbarátnak tart. Valósággal istenít a kis ostobája. De meg fogja érteni, tisztelt Vétkes úr...

– Átkos! – mondta a másik, immár meglehetősen élesen. Fakó arcát csak a kandallótűz nyugtalan lángja világította meg, és most rendkívül barátságtalan volt a kifejezése.

A varázsló teljesen összeomlott.

– Bocsánat, bocsánat – hadonászott a homloka előtt –, kicsit szórakozott vagyok, tudja, a sok stressztől. Meglehetősen igénybe vette az idegeimet a szerződésben vállalt kötelezettségeim teljesítése, és hogy közben a tulajdon házámban félrevezessem ezt a besúgót. Mert ha együgyű is, éles a szeme, és jó a füle, mint minden macskának. Rendkívül nehéz körülmények között kellett dolgoznom, amint azt önnek is be kell látnia. Ez sajnos mindenekelőtt sok időmbe került, nagyon sok időmbe, tisztelt... izé... uram...

– Sajnálatos – szakította félbe Átkos úr –, igazán nagyon sajnálatos. De ez mind az ön baja, kedvesem. A szerződésen nemigen változtat semmit, ugyebár. Vagy tévednék?

Lidérczy összegörbedt.

– Higgye el, réges-rég szívesen felkoncoltam és nyársra húztam volna elevenen, vagy a holdra rúgtam volna fel, de ezzel csak biztosan fellármáznám az Ál-

latok Nagytanácsát. Hiszen ott pontosan tudják, hogy ezt a „téglát” hozzám építették be. És az állatok eszén sokkal nehezebb túljárni, mint a gnómokén vagy hasonló teremtményekén, az emberekről nem is szólva. Az embereknél szinte semmiféle nehézség nem merül fel, de próbált már valaha egy sáskát vagy egy vad-disznót hipnotizálni? Képtelenség! És ha egyszerre a világ minden állata összefogna ellenünk, a legkisebbtől a legnagyobbig, akkor bizony semmiféle varázsszer nem segítene. Ezért kell a legnagyobb óvatossággal eljárunk! Magyarázza meg ezt, kérem, őpokoli kegyetlenségének, nagyra becsült főnöke urának!

Átkos úr felvette a székről aktatáskáját, és visszafordult a varázslóhoz.

– Kívül esik a hatáskörömön, hogy magyarázatokat közvetítsek.

– Mit jelent ez? – ordította Lidérczy. – Ezt be kell látnia őkegyetlenségének is! A tulajdon jól felfogott érdekében. Végül is varázsolni én sem tudok. Vagyis tudok, de csak bizonyos körülmények között, s az idő még az én varázserőmet is korlátozza. És egyáltalán, mire való ez a rettenetes sietség? A világ amúgy is hamarosan elpusztul, hiszen máris a legjobb úton vagyunk, egy-két röpke esztendőn már igazán nem múlik semmi!

– Ez azt jelenti – utalt vissza jeges udvariassággal Lidérczy első kérdésére Átkos úr –, hogy ezennel figyelmeztettem. Pontban éjfélkor, az újév beköszönte-kor visszatérek. Így szól a megbízatásom. Ha addig nem teljesítené szerződésileg vállalt gatzett-kötele-zettséget...

– Akkor mi lesz?

– Akkor – mondta Átkos úr – mágiaügyi titkos ta-nácsos uramat, tulajdon úri személyében, hivatalból csődeljárás alá vonjuk. Nagyon vidám szilveszterestét kívánok!

– Várjon! – kiáltotta Lidérczy. – Csak egy szóra még, kérem, Mákos úr... izé... Átkos úr.

De a látogató már eltűnt.

A varázsló karosszékébe rogyott, levette vastag szem-üvegét, és arcát kezébe temette. Ha a feketemágusok sírni tudnának, most bizvást megtette volna. De a sze-méből csak néhány száraz sószemecske hullott.

– Mihez kezdjek most? – rikoltotta. – Minden kísér-letre és kínzásra kérdem, mihez kezdjek?